

opholdt sig i denne Grav i nogen Tid og derefter ere dragne over paa Nabogaarden, hvor de have bragt Smitten med. Om der ligger noget Virkeligt til Grund derfor, veed jeg ikke, men det er vel ikke aldeles umuligt. Paa Løsepladserne hvor Svinene have levet i Samliv med Kotterne — overalt hvor der er Svin, er der jo ogsaa Kotter — ere Kadaverne af disse Svin jo blevne nedgravede, og de aadselsøgende Dyr, altsaa ogsaa Kotterne, have sikkert kunnet naae dem. Er man nu sikker paa, at man overalt har været tilstrækkelig omhyggelig i saa Henseende? Jeg for mit Vedkommende ser ikke nogen Umulighed for, at Smitten paa den Maade kan bringes videre. Jeg tror, at det er en meget farlig Historie, og jeg tror, at vi begaa en Feil ved, at vi paatage os Ansvar for, at det vedbliver. Skulde vi vedtage denne Lov, mener jeg ubetinget, at vi maa forlange, at Kadaverne skulle tilintetgjøres enten ved helt at brændes eller ved at koges og omformes til Sæbe, hvad der ubetinget ogsaa vilde være en billigere Maade end at nedgrave dem. Jeg tror derfor, at vi bør gjøre Loven med Hensyn til dens Indhold saa kortfattet som muligt og overlade til Ministeren under sit konstitutionelle og moralske Ansvar at føre Sagen igennem. Der er ogsaa i Ex. den Bestemmelse, at Ministeren kan beordre Nedslagning af ethvert Dyr, om hvilket det efter Dyrlægens Erklæring maa anses for afgjort, at det er angrebet af denne Sygdom. Men hvem ere disse Dyrlæger? Vi har nemlig erfaret og hørt det bekræftet af den høitærede Minister, at medens den veterinaire Videnskabs Høitærede Sygdommen, er det et høist mangelfuldt Rådskab, som Dyrlægerne have dertil. Skulle vi da være udsatte for i lang Tid maaske at beholde denne Sygdom blot paa Dyrlægens Erklæring, ukjendte som de ere med den, men sikkert overalt interesserede i — det vil jo enhver Dyrlæge altid være — at finde den, og muligvis i at overdrive den? Paa denne Maade ville vi være udsatte for at beholde Sygdommen maaske længe efter, at den er forbi. Jeg tror, at der maa Mere til end den stedlige Dyrlæges Erklæring for at foranledige en saadan Nedslagning. Jeg vil derfor som sagt ønske, at Lovens Udfæltelse bliver saa kort som mulig, saaledes at hele Ansvar for bliver lagt paa Ministeren og fuld Myndighed givet ham. Det er selvfølgelig ikke min Mening, derved at ville give et særligt Tilbud til det nuværende Ministerium; men det er et berettiget Ønske om, at vi maa blive fritagne for et Ansvar, som vi ikke i Dieblisset kunne være beredte paa at

paatage os, efter at vi i hele den Tid, hvor Sygdommen har grasseret, have været sendte hjem og ikke kunnet følge Sagen saaledes, som vi maatte forlange, for nu at kunne lovgive derom. Havde vi været paa den Blads, hvor vi burde have været, kunde Ministeren strax være kommen til os, vi kunde have fulgt det Hele, kontrolleret Administrationen og hjulpet Ministeriet med de fornødne Foranstaltninger fra Lovgivningens Side.

Der er med Hensyn til de foresaldne Begivenheder et Par Ting, jeg gjerne vilde henlede Opmærksomheden paa, idet jeg dog skal tilføie, at jeg gjør disse Bemærkninger med fuld Anerkjendelse af, at Ministeren sikkert har foretaget, hvad han kunde, saa snart Sygdommen blev ham bekjendt. Den 25de Oktober var det, at Ministeren først fik at vide Noget om Sygdommen; den 29de affærredes Sverig, og, saa vidt jeg hukker den 7de November spærredes det af her. Men nu spørger jeg: Hvorfor affærredes ikke Amager strax, da Sygdommens Udbredelse der blev bekjendt? Da dette imidlertid ikke nu har stor praktisk Betydning, vil jeg kun med Hensyn til Nedslagningen paa Løsepladserne spørge, hvor naar denne Nedslagning er begyndt? Jeg tror ikke, at der paa Løsepladserne er nedslaaet Svin før den 1ste December — hvis jeg da har forstaaet Sagen rigtig. Hvoraf kommer det? Den høitærede Minister har i Landstinget sagt, at han manglede den fornødne Autorisation i Loven, og at han maatte søge frivillig Overenskomst. Men den samme Autorisation, han har havt den 1ste December, har han havt tidligere, og hvorfor er der da ikke slaaet ned? (Siden rigsministeren: Det er der!) Meget vel, saa ere mine Oplysninger feile, men derfor spurgte jeg ogsaa. Jeg har dem fra Bladene. Der har nemlig staaet uimodsagt i et større Ljøbenhavns Blad den mærkelige Meddelelse, at Ministeren ikke anede Noget om Sygdommen ude paa Løsepladserne før lang Tid efter, at den var konstateret, og at det ikke var hans offentlige Embedsmænd, der meddelte ham Underretning derom, men en Privatmand, som eiede en Belætning derude, og som efter utaalelige Tab og efter forgjæves at have ventet paa Indstriden fra det Offentliges Side, tilsidst havde besluttet sig til personlig at henvende sig til Ministeren, hvor han da af dennes egen Mund erfarede, at Ministeren endnu ikke kjendte det Mindste til Sygdommen og dens fordærvelige Følger. Jeg har troet at finde en Bestyrkelse paa Rigtigheden deraf i det, den høitærede Minister i Landstinget oplyste, at han den 30te November fik